

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

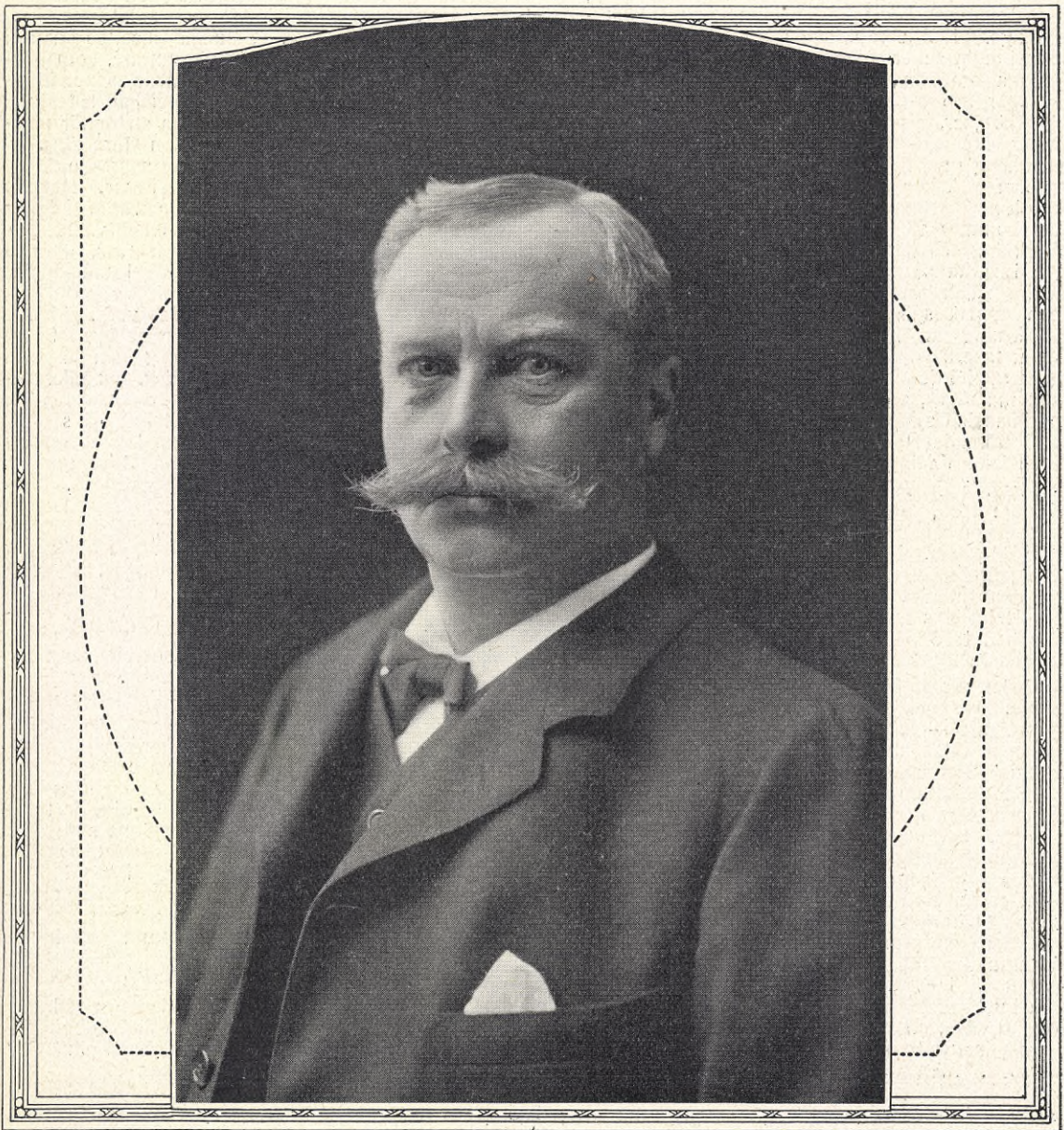

TROLLEHOLMS SLOTT. — FOTO. JONNS EFTERTRÄDARE, LUND.

13DE ÅRG.

DEN 8 SEPTEMBER 1912.

N° 50

Efter porträtt.

Klubb: Bengt SJÖVALL 1912.

Bengt Sjövall

FREDRIK PETTERSSON.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den 27 augusti aflämnade de den 18 juni 1909 tillsatta kommitterade sitt med stort intresse motsedda utlåtande, huruvida kronofogdetjänsterna böra indragas och kronofogdarnes tjänsteäligganden öfverflyttas på länsmännen. Kommitterade ha gått tillväga med stor grundlighet och uppgjort icke mindre än fyra alternativa förslag, två utgående från kronofogdetjänsternas bibehållande, två från deras afskaffande och deras funktioners öfverflyttande dels på länsmännen dels på andra tjänstemän. Efter grundligt öfvervägande af de omständigheter, som tala i ena eller andra riktningen, stannade kommitterade vid att förorda den nuvarande ordningens bibehållande i princip och vidtagande endast af sådana modifikation, som äro ägnade att nedbringa kostnaderna. Den, som tagit del af det 712 kvartsidor dryga betänkandet, får ett lifligt intryck af, att detta under nuvarande förhållande också är det enda möjliga. Hvarje rubbnings i landtregeringens organisation sträcker nämligen sina verkningar in på sådana områden, där inom kort betydande omregleringar äro att förutse, hvilkas art ännu knappast är skönjbar, och det kan under dessa omständigheter icke vara tillrådligt att föregripa dessa. I sammanhang med den under arbete varande rättegångsreformen kan sålunda förutses en omläggning af utsökningsförfarandet, hvarjämte den med nödvändighet kommer att medföra behof af en kvalitativ förstärkning af åklagarväsendet. Detta måste väsentligt inverka på särskildt länsmännens ställning. Å andra sidan torde inom kort taxeringsförfarande och uppborðsväsende kräva förändring, det förra i riktning af det fiskaliska intressets stärkande inom taxeringsmyndigheterna, det senare i syfte att göra uppborðen bekvämligare för befolkningen. Till slut må sägas, att kommitterades förslag synes vara ur finansiell synpunkt tillfredsställande.

Ordförande i fögderiförvaltningskommittén har varit landshöfding Fredrik Pettersson.

Fredrik Emil Pettersson är född i Göteborg den 6 nov. 1855, son till possessionaten Johan Fredrik Pettersson därstädes och hans maka Emelie Leontine Borgman. Efter att ha aflagt mogenhetsexamen vid Göteborgs realgymnasium inträdde Pettersson på den militära banan och blef 1876 underlöjtnant vid Bohusläns regemente. Vid detsamma befordrades han 1885 till löjtnant och 1895 till kapten. Tre år senare tog han afsked ur krigstjänsten.

Redan tidigt började han taga del i sin hemorts allmänna angelägenheter. Som betydande egendomsägare — han var länge bosatt på Emaus i närheten af Uddevalla — insattes han i Göteborgs och Bohus' läns landsting, inom hvilket han snart förvärfvade sig en mycket framskjuten plats, så att han i många år kallades att bekläda ställningen som v. ordf. Samma post tillerkändes honom inom länets hushållningssällskap, hvarjämte han blef ledamot i styrelsen för dess hypoteksinrättning och flera andra inrättningar. Bland hvad Fredrik Pettersson härunder utträttade förtjänar särskildt erinras om hans verksamhet för beredande af förbättrade kommunikationer åt det på grund af sina naturförhållanden i detta hänseende vanlottade bohusslänska kustlandskapet. Det torde icke vara öfverdrifvet att säga, att den bohusslänska längdbanans tillkomst mera är hans verk än någon annan enskild persons. Men äfven i allt annat, som under 1890-

talet och förra hälften af det därpå följande årtiondet utträttades från det allmänna sida till höjande af landtbruk, fiske och sjöfart i Bohuslän, tog Fredrik Pettersson den lifliga del, hvartill hans stora begåfning, omfattande erfarenhet och betydande sakkunskap på skilda områden satte honom i stånd.

Redan 1891 beredde honom hans landsting tillfälle att taga del i det politiska lifvet genom att invälja honom i riksdagens första kammare. Han slöt sig där till det protektionistiska partiet och vann till följd af sina framstående egenskaper här mycket snart en mycket inflytelserik ställning. Efter endast ett par riksdagar vann han säte i riksdagens viktigaste utskott, statsutskottet, inom hvilket han tack vare sin arbetsförmåga snart nog kom att intaga ett af de mest bemärkta rummen. Han invaldes ock snart nog i statsrevisionen och togs af regeringen i anspråk för ett stort antal betydelsefulla kommittéarbeten. Sålunda insattes han i 1897—98 års stora befästningskommitté, som uppgjorde förslag till den ännu tillämpade planen för rikets fasta försvar. Sedermera blef han ledamot i kommittén för uppgörande af nya stater för post- och telegrafverken samt 1902 i den stora lönerigeringskommitté, inom hvilken han snart gjorde sig bemärkt som en af de ledande krafterna. Det var en hel rad nya viktiga reformprinciper, som af denna kommitté infördes i den svenska statsförvaltningen. Först och främst den viktiga grundsatsen, att med ordinarie befattning i ämbetsvärk ej må förenas amanuens- eller därmed jämförlig biträdesbefattning i statens, riksdagens eller kommuns verk, ej heller uppdrag såsom ordförande eller styrelseledamot eller befattning som tjänsteman i bolag utan särskildt tillstånd af efter omständigheterna k. m:t eller vederbörande ämbetsvärk. Vidare den icke mindre viktiga principen, att samtliga ordinarie tjänstemän och betjante skola, där ej för särskilda fall undantag, efter pröfning, medgifvas, vara å tjänsterummen tillstådes minst sex timmar hvarje söckendag. Slutligen, att förut gällande föreskrifter om skyldighet för vissa tjänstemän att ställa uppborðssäkerhet skulle upphävas. Dessa grundsatser, af hvilka här nämns endast de mera uppmärksammade, ha sedermera samtliga vunnit k. m:ts och riksdagens godkännande och tillämpats vid alla de många lönerigleringar, som under det sista årtiondet kommit till stånd, i trots af den starka opposition, som från ämbetsmannahåll först mötte desamma.

Det var sålunda efter väl dokumenterad intresse och nit för det allmänna, som dåvarande kapten Pettersson den 5 okt. 1906 till stor saknad för hembygdslänet kallades att efter friherre Palmstierna öfvertaga landshöfdingeposten i Jönköpings län. Det dröjde icke länge, förrän landshöfding Pettersson här förvärfvade sig samma allmänna sympatier och samma uppskattning som i Bohuslän, och han har efter hand kommit i besittning af samtliga de förtroendeposter, som pläga tillfalla en omtyckt länschef. Här skall i detta hänseende blott erinras om den framskjutna ställning han kommit att intaga inom mosskulturföreningen.

Med sin utnämning till landshöfding lämnade Pettersson det politiska lifvet. Hans nu avslutade arbete som ordförande i fögderiförvaltningskommittén gifver ett nytt vittnesbörd om, hvad riksdagen och statsutskottet härigenom förlorat.

SKIFTE VID H. M. KONUNGENS HOFSTAT.

Efter porträtt.

FRIH. C. F. WRANGEL.
Nytänänd öfverhofstallmästare.

Fredrik Wrangel. F. 47, u. löjtn. v. Sk. drag. reg. 66, afsked 74; därefter egnat sig åt jordbruk, egare af godsen Ellinge o. Kristineberg i Skåne. Led. af Sv. Mosskulturfören. styr.; chef f. Stuteriöfverstyrelsen 01. Tjenstgör. kabinettskammarherre hos konung Oscar II 98 o. senare hos konung Gustaf. I dagarne utnämnd till öfverhofstallmästare.

GREFVE A. G. F. GYLDENSTOLPE.
Afgående öfverhofstallmästare.

Gustaf Fersen Gyldenstolpe. F. 39, u. löjtn. v. Lifg. t. h. 60; öfverstelöjtn. o. chef f. Jemtl. hästjäg. 83, öfverste o. sek. chef

Klädde: Dengt Silfverparre.

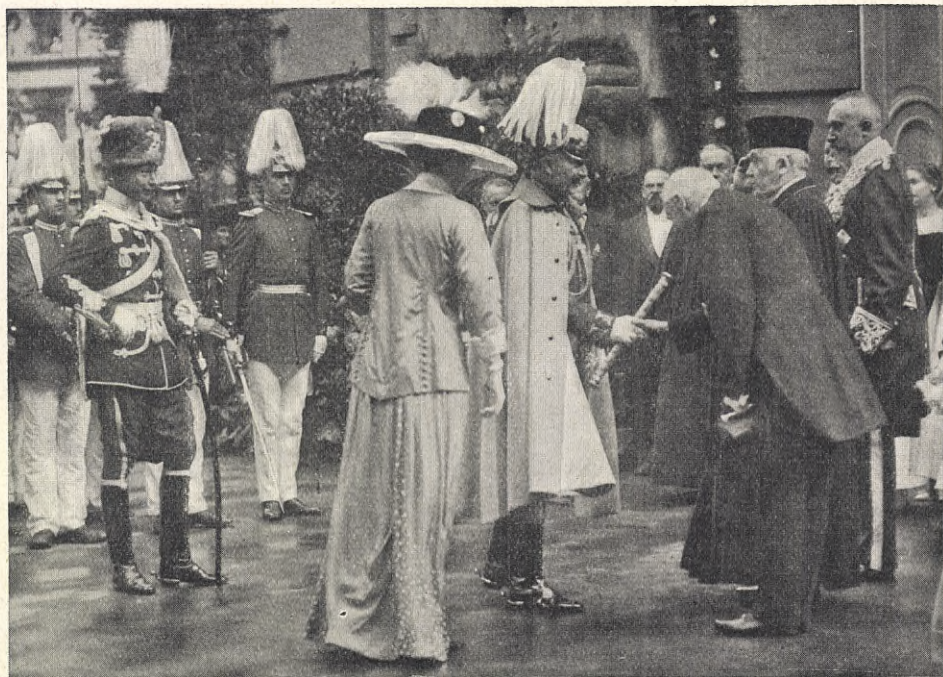
E. ROSENBLAD.
Nytänänd förste hofstallmästare.

f. Lifreg. drag. 87—97, gen. major i armén sistn. år. Ord. off. hos kon. Carl XV 66, stallmästare 76, kammarherre h. drottningen 79, förste hofstallmästare o. chef f. hofstallet 86, öfverhofstallmästare 08. Afgick såsom chef f. hofstallet 11 o. har i dagarne afgått såsom öfverhofstallmästare.

Eberhard Rosenblad. F. 58, u. löjtn. v. Lifreg. drag. 79, major 07. Stallmästare o. chef f. däv. kronprinsens hofstall 01, hofstallmästare 08, tf. chef för konungens hofstall 11. I dagarne utnämnd till tjenstgör. förste hofstallmästare.

Den i världspolitiken ingripande roll kejsar Wilhelm innehar, visar sig med särskild skärpa vid de tillfällen då ohälsa drabbar honom. En den lindrigaste rubbning i hans hälsoförfattning väcker allmänt bekymmer; en verklig sjukdom med skymten af fara för hans lif allarmerar världen. Den politiska horisonten höljes af ovädersmoln, det går illningar af oro genom den jättestarka tyska samhällskroppen, på börserna råder häftig nervositet med åtföljande kursfall.

Kejsar Wilhelm angreps nyligen af en elakartad halsåkomma och orostecknen gifvo sig tydligt tillkänna. Nu är kejsaren åter så pass frisk, att han kunnat närvara vid Sofiakyrkans i Berlin 200-årsfest. Oron har lagt sig för denna gång, molnen ha drifvit undan från den politiska horisonten och med världsomfattande tillfredsställelse synes kejsar Wilhelms starka hand åter vid det tyska statsrodret, som en värnare om världsfreden.

KEJSAR WILHELM ÅTERSTÄLLD FRÅN SIN OROANDE SJUKDOM: Kejsaren jämte Kronprinsparet vid Sofiakyrkans i Berlin 200-årsfest.

KONSTANTINOPEL.

II. GYLLENE HORNET OCH EYOUB. — FÖR H. S. D. AF ALVAR BODE.

Efter fotografi.

GYLLENE HORNET.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre, Sthlm Gbg.

I min föregående artikel påpekade jag att den som vill se Konstantinopels säregna, vemodiga skönhet bör taga Bosporen till utgångspunkt. Den som vill studera dess egendomliga lif och kultur, brottningen mellan öster- och västerland, det drömande stillaständet och den energiska utvecklingens sida vid sida, skall börja sin studie på Galatabron.

Hvarenda hotellguide i Konstantinopel är medveten härom och för först och främst sina turister dit — märkvärdigt nog förresten, ty när man en gång orienterat sig därifrån är guiden obehöflig.

Redan på själva bron utvecklar sig ett mycket intressant lif. En brokigare och tätare folkström än på någon annan plats i Europa väller oafbrutet fram och tillbaka med orientaliskt lugn och maklighet. Beslöjade turkinnor rikta frågande sina stora, sammetsglänsande ögon på alla dessa turister, som så nyfiket iakttaga dem — för turkarna tyckas de på gatan ej existera. Färgprälände albaneser och montenegriner kräma sig stolta som påfågelnar. Tunga, diamantsvartanegrer, bronsfärgade araber med gröna mekkadukar, grubblande der-

vischer med ögonen lysande af fanatisk glöd som offereldar öfver bleka martyransikten — här passera de alla i värdig stillhet utan att bekymra sig om det lif, som pulserar rundt omkring dem. Hvarje ögonblick visar nya, för oss främmande och intressanta typer.

Och här på bron får man stadsplanen — nej, det har Konstantinopel ingen — stadskartan inpräntad i minnet. Med tillhjälp af Bædecker kan man härifrån lätt bestämma läget af hvarenda moské, hvarenda sevärdhet. Exteriörerna af Galata och Stambul säga en, att i den förra finnes nutiden, i den

Efter fotografi.

GATA I EYOUB.

Kliché: Bengt Sjöversparre.

senare den drömmande forntiden, som anser det olyckligt att hålla reda på dagar och år.

Som en jättelik solgata glittrar Gyllene Hornet emellan de bägge städerna. Anblicken är storslagen genom den öppna vida vyn, genom det lifliga vimlet af kaiker och seglare och genom strändernas minaretskogar. Men granskar man detaljerna, så finner man det mesta snarare pittoreskt och egenartadt än skönt.

Från den lilla ångbåten, som skall föra oss ut till Eyoub kunna vi iakttaga bägge stränderna. Till en början möter oss ungefär samma bild på båda hållen. Hopträngda, smutsiga städer med smala gator och fallfärdiga små träruckel. Det är intressant och sevärdt på samma sätt som hamnkvarteren i en modern storstad, men lika, fast inte för oss så påfallande fullt.

När båten omsider lyckats klara oss ut ur virvarret i handelshamnen, komma vi in i Port de Guerre, Turkiets örlogshamn. Anblicken är allt annat än imponerande. Vål visste vi förut, att den bästa delen af flottan ligger stridsklar ute i Marmarasjön, men af hvad vi se här, blir det fullt klart, att Turkiet totalt försummat sitt sjöförsvaret för att skapa sin brillianta armé. Örlogsvärfvet framkallar hos en europé enbart löje. Den enda dockan är så ålderdomsskröplig, att den hotar störta in när som helst och den delen af flottan, som ligger i krigshamnen, ligger för säkerhets skull till större delen — på botten. De fartyg, som ännu flyta likna i kvalitet mest hvad vi i Sverige kalla "flytande likkistor". Nå, det är ju allbekant, att Turkiet inte är någon sjömak. Kriget har emellertid haft det goda med sig, att turkarne själva börjat inse det och nu arbetas allvarligt på att få en flotta till stånd. Stora insamlingar hafva satts i gång och offervilligheten lär vara allmän. Damerna äro till och med så entusiastiska att de skänka sina ringar och smycken. Tyvärr finns det emellertid ett stort *men* vid dessa insamlingar. Beloppen skola passera många händer — en i levanten mycket vanskelig sak.

Marinministeriets byggnad ligger på en höjd bakom örlogsvärfvet och ser ut som en någorlunda hygglig kasern. Riktigt imponerande är i jämförelse därmed det midt emot i Stambul belägna ärkebiskopsalatset, omgifvet af en härlig trädgård.

Mellan Hass Kiöj och Balata — två fattiga judestäder — smalnar Gyllene Hornet, försöker så ännu en gång breda ut sig, men tvingas åter ihop mellan Eyoub's klippor, där den lilla flod — Europas söta vatten — mynnar ut, som, en gång innan dalen sjönk och Gyllene Hornet bildades, gick direkt ut till Bosporen.

Till höger om Hass Kiöj är bergsslutningen ett

Efter fotografi.

FÖRGÅRDEN TILL EYOUBMOSKÉN MED DE HELIGA DUFVORNA.

Klicki Bengt Sivversparre.

enda stort gräsfält, öfversålladt med smala, hvita kalkstenspelare, som luta hit och dit. Det är de fattiga judarnas begravningsplats. Undanträngda och förtryckta ha de ej kunnat få en vigd plats för sina döda, utan måst lägga dem hvar de kunnat ute på öppna fältet. Kringströdda och spridda ligga grafvarna — en vemodig bild af folket själf.

Ända inne vid det gyllene ymnighetshornets spets ligger Eyoub, turkarnes heliga stad, den plats där deras sultaner krönas och jordas. Den har sitt namn efter Abu Ejub Ensari, enligt sägnen Muhammeds fanbärare. Dess moské hålles i sådan vördnad att ända till för ett år sedan ingen kristen fick inträda ens i dess förgård. Tusenåriga plataner och kolsvarta cypresser vaja öfver de sofvande sultanernas stad och fromma turkar vallfärda hit till bön bland fädernas grafvar.

Befolkningen i Eyoub är nästan ouppblandadt turkisk och afskiljer sig skarpare än på något annat ställe från de kristna. Därför betraktas främlingen med allt annat än vänliga ögon, när han vandrar fram bland deras heliga minnen, om man också nu hunnit vänja sig vid honom och helst vänder bort huvudet för att slippa se den vedervärdiga giaouren.*

Vi stiga i land på en liten skröplig träbrygga och komma sedan genast in på några landtligt idylliska gränder. De äro kantade af låga, förfallna trähus, som inrymma ett otal öppna småbodar. Framsidan af huset tages helt enkelt bort och så kan handeln börja. Den går emellertid trögt. Eyoubturken är ingen affärsman, han tillbringar helst sin dag med, att grubblande öfver världens öden, röka sin nargilé på något af alla dessa, till hälften täckta, till hälften ute på själfva gatan belägna kaféer, som i så stort antal förlufva hans tillvaro.

I närheten af moskén blir gatukaraktären en helt annan — en, hvars motstycke knappast finns. Där finns inga bodar eller boningshus längre. Vi vandra i de dödas egen stad. På ömse sidor om gatorna följer kyrkogård på kyrkogård, de få husen äro små hvita marmorkiosker, byggda öfver sultanernas grafvar. Det råder en högtidlig tystnad på de solskimrande gatorna. Dödens allvar ligger öfver dem,

giaour = otrogen, kristen.

Efter fotografier.

VID KYRKOGRÄRDARNE I EYOUB.

Kliche: Bengt Sjöbergström.

men inte tryckande tungt som på en europeisk kyrkogård, utan ljusst och blidt. Späd fin grönska lyser fram mellan all den hvita marmorn och de förgyllda gallerverken. Grafstenarne glänsa af guld som bländande speglar och murgrönan klänger ut på gatan och uppför platanernas stammar. En på toppen af en grafvård uthuggen fez betecknar en mans graf, en blomknippa en kvinnas eller ett barns. Högstämda, bildrika ord förklara hur utomordentlig den døde i lifstiden var.

Nu komma vi fram till moskén. Förgården är ombyggd af en vacker, hvit tvåvåningsbyggnad. I midten är ett litet lusthus af marmor. Där vårdas och matas de heliga dufvorna — kärlekens beskyddare. Kärleken måste vara stark i Eyoub, ty dufvorna äro legio.

Den inre moskégården är den mest tjugusande bild man kan se. Hvita, smäckra marmorbyggnader, underbara ljusblå och gröna fayencer, sköna koranspråk i guld och svart, ljus grönska och blommande kastanjer. Just som vi kommo in samlas en liten hop muselmän till bön framför ett rikt utsiradt mesingsgaller. Därinnanför sofver den helige Ejub Ensari. En efter en af de trogna går fram och bstryker först gallret och sedan sitt eget ansikte och bröst. Ingen kristen får närma sig gallret, som noga bevakas af en präst. Iklädd en fez lyckades det mig emellertid en gång att komma fram och, utan att observeras, se in. Man bör emellertid inte försöka det, ty de fanatiska eyoubsturkarne skulle utan tvifvel begå våldsdåd om de upptäckte det.

Mausoléet var en stor sal, möblerad som ett vanligt turkiskt boningsrum med dyrbara mattor och väfnader, låga möbler och utsirade koranställ. Midt på golvet stod en stor kista belagd med dukar och allehanda förnödenheter, bland hvilka en stråviska föreföll mig egendomlig. Möjligen behöfver den gamle fanbäraren vita flugor, när sommarvärmen blir starkare.

Moskén får numera beses af hvilken hedning som helst. Vackrast är den i skymningen, när alla de tusentals små oljelamporna brinna. Den har vackra rena linier och färgerna äro liksom utvändigt hvitt, guld och svart. Endast gallret omkring sultanens bänk lyser i brokiga färger. Golfven äro belagda

med dyrbara mattor — orsaken hvarför muselmännen taga af sina skodon, innan de gå in i en moské.

Från moskén komma vi ut på en liten slingrande gränd, som leder upp till bergstoppen. Hela berget är en enda väldig kyrkogård. Där uppe ligga de mindre förnäma familjernas grafvar. Vi se inte längre några sirligt arbetade, förgyllda galler eller staket. Grafstenarne stå huller om huller och ligga ofta nedfallna. Muselmännen anse det olyckligt att beröra en graf, sedan den en gång är färdig, hvarför det också ser förödt och förfallet ut. Tistlar och ogräs äro de enda blommorna och vilda hundar hålla vakt.

Från höjden har man en underbar utsikt. Hela sluttningen är ett fält af hvita grafstenar och mörka cypresser, men dalen rundt om står i ljus, färgrik blomskrud. Falkarna flyga i långa bågar öfver bergssidorna och nere vid foten bygga hägrar och storkar.

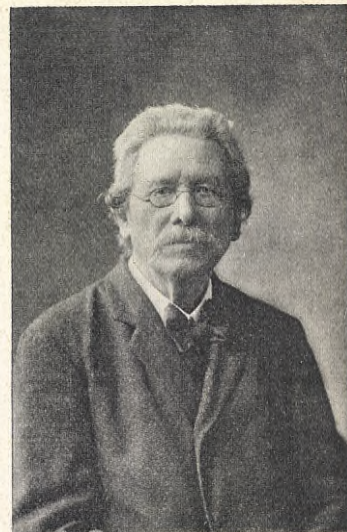
På afstånd se vi "Europas söta vatten", där lifvet skimrar lika färgrikt som vid Asiens. Och midt i det gröna ligger sultanens praktfulla, hvita lustslott.

Ur ett töcken stiger på andra sidan Konstantinopels tusende torn och Gyllene Hornet strör gifmildt sitt gnistrande guld öfver kejsarstaden.

Eyoub's svarta cypresser vaja sakta öfver dess döda härskare.

Birger Mörner, skriver förf. till föregående uppsats, avslutar sin lilla nobla bok "Under halfmännen" med en hjärtlig eloge till alla Konstantinopelbesökande svenskars vän och "Morbros", hoffotografen G. Berggren. Han har däri gifvit uttryck för den oförställda beundran alla de, som träffat den gamle hedersmannen, hysa för honom.

Det har ofta sagts att vi svenskar lätt assimileras. Herr B. är ett bevis för motsatsen. Trots han lefvat nästan hela sitt lif i utlandet har han bevarat en fosterlandskärlek så varm och kraftig, som den endast finnes hos ett folks bästa individer. Han är svensk i hjärta och handling och har förstått att göra Sveriges namn känt och aktadt i sitt nya fosterland. — Herr B. är född i Stockholm 1835. Vid 20 års ålder gaf han sig ut på långtur rundt om i Europa. På en färd från Odessa till Marseille blef hans fartyg uppehållet i Konstantinopel — betagen i Bosporens skönhet bosatte han sig därute. Han blef snart bekant som den skickligaste fotografen på Balkanhalvön och har bl. a. i fotografiskt syfte företagit åtskilliga resor inåt Mindre Asien vid tiden för Bagdadbannans anläggning. — Konung Oscar tilldelade vid ett besök i Konstantinopel hr B. Litteris & Artibus och kallade honom till hoffotograf. Hans nya fosterland har hedrat honom på flera sätt, bl. a. med ordensutmärkelser.

HOFFOTOGRAFEN G. BERGGREN

KRIGSSKOLAN I SANTIAGO OCH DESS SVENSKE CHEF.

Bland de svenskar, som i utlandet gjort det svenska namnet heder, intages en bemärkt plats af öfverstelöjtnanten i chilenska armén A. C. Schönmeyr.

Öfverstelöjtnant S., i yngre dagar löjtnant vid k. Göta lifgarde, kom år 1895 till Chile som kontrakterad instruktör för dess armé. Sedan han under några års tjänstgöring vid truppdelar och skolor ådagalagt sin stora duglighet, gick befordringen raskt undan. Genom en särskild lag, som chilenska parlamentet stiftade just för detta fall, intogs han år 1902 definitivt som officer, med majors grad, i arméns rullor. Under rysk-japanska kriget kom han som chilensk

militärattaché till krigsskådeplatsen och var vittne till 11 drabbningar. År 1906 utnämndes han till chef för chilenska regementet Maipo nr 2 och förordnades samma år till ordförande i den ständrätt, som skulle göra ett slut på det laglösa tillstånd i Valparaiso efter jordbävningen där. För sitt förhållande vid detta tillfälle belönades han med guldmedalj. År 1909 blef han chef för Chiles krigsskola och 1912 militärattaché i London.

Öfverstelöjtnant Schönmeyr, som på försommarren ankom hit till Sverige i egenskap af färdledare för den chilenska delegationen till Olympiska Spelen, kvardöjer ännu någon tid tillsammans med sin fru, f. Braunerhielm och till börden svenska, i hemlandet.

KADETTBATALJONEN VID KRIGSSKOLAN I SANTIAGO, CHILE, *förd af sin chef, skolans kommandant, ÖFVERSTELÖJTNANT A. C. SCHÖNMEYR*

Foto. Östling, Uppsala.

LÖJTNANT DAHLBECK FLYGER STOCKHOLM—UPSALA PÅ 45 MIN. MED EN EXTRA FLYGUPPLAGA AF DAGENS NYHETER: Vid framkomsten.

"Dagens Nyheter", den bekanta hufvudstadstidningen, som i fråga om modärnpåpasslig journalistik visar lika stor rikedom på idéer som förmåga att omsätta dem, träffade för någon tid sedan aftal med vår skicklige flygare löjtnant Dahlbeck om att han vid lämpligt tillfälle skulle pr aeroplan öfverföra en diger packe "Dagens Nyheter" till Upsala och, om möjligt, göra det på kortare tid, än hvad det postförande järnvägståget behöfde.

Flygfärden kom till stånd den 29 aug. med start vid 6-tiden på morgonen. Vädret var klart men blåsigt. Vinden, rakt emot, hade en hastighet af 7—8 meter och var af nyckfullt lyn-

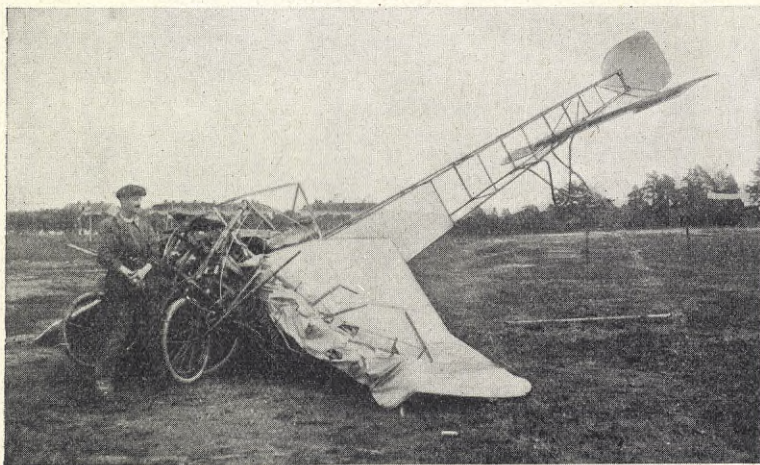
LÖJTNANT DAHLBECK VID STARTEN, med en synlig tidningspacke.

ne. Aeroplanet, en liten Sommermaskin, tyckte tydligen inte om den tunga tidningslasten och hade svårt att nå upp till de åtrådade högre regionerna. På 50 meters höjd kommo ett par häftiga kastvindar och ruskade ordentligt om det lilla flygskippet. Högre upp blef emellertid vinden jämnare, och flygaren, som nu befann sig på omkring 800 meters höjd, satte kurs på Edsviken och vidare öfver Rosersberg, Vassunda och Flottsund.

Under tiden hade de skädelystna och tidningshungliga Uppsala-borna samlats på Polacksbacken, där landningen skulle äga rum för att välkomna flygaren och försäkra sig om ett nummer af den första svenska flygposten.

Kastvindarne öfver trädtopparne vid Polacksbacken tvingade emellertid löjtnant Dahlbeck att i stället landa på Kungsängen på andra sidan Fyrisån.

Den 78 km. långa flygsträckan tillryggalades på 45 minuter. Till jämförelse kan nämnas, att ett snälltåg på den 66 km. långa järnvägslinjen mellan Stockholm—Upsala behöfver 1 tim. 9 minuter. Löjtnant Dahlbeck hade sålunda lyckligt fullgjort förtroendeuppdraget som en snabb luftens budbärare och "Dagens Nyheter" lagt ännu en journalistisk seger till de många förut vunna.

Efter fotografen.

KAND. ÅNGSTRÖMS MASKIN EFTER FALLET FRÅN 25 MET: S HÖJD I UPSALA DEN 11 AUG.

Klickat Bengt Silfverparre.

HRR FOTOGRAFER uppmanas att vid insändande af bilder till HVAR 8 DAG icke uraklåta utsättande af tydligt firmannamn och adress å respektive fotografier. Endast då angifves fotografen

FOLKVISAN.

HISTORIA FÖR H. 8. D. AF FREDRIK NYCANDER.

DET dånade i berget. Ekot rullade bort igenom klipphällarne. Det var ett brak, så att hela skogen ryste. De äldsta träden visste hvad det betydde. De voro öfver hundra år, skälfde af längtan — nu skulle hon komma ut ur berget, där hon sof, ett sekel i taget, hon, den blonda mön. De yngre träden, som inte visste hvad oväsendet betydde, darrade också, men af nyfikenhet. De sträckte sina grenar så långt fram de kunde, knopparne sprungo ut, öppnade sig som ögon, hvilka ansträngde sig att se undret.

Berget öppnade sig. Genom den plötsligt blifna porten i dess sida trädde hon ut. En flicka med böljande, ljust hår, nymornade, blå ögon, rosiga kinder, en mun af smultronfärg, bara fötter och på kroppen en kjortel, grå, luftig och fin som om älfvorna väft den en sommarnatt under dans på ången.

Hon sträckte på sig, blundade — solskenet var starkt, ty det var vår, och i berget, där hon slumrat så länge, hade varit mörkt. Hon andades ut, varm af solsmeket, och log lycklig. Hon kände igen sin skog. Den hade nog förändrats sedan sist, nya träd hade vuxit upp, gamla hade fällts af stormhvirfvel och yxa, men skog är skog, barr och ny-spruckna löf voro likadana som då och växtångorna berusade henne på nytt.

Hon gick fram på stigen. Marken bäfvade af beröringen. Ormar vaknade ur sina iden, ringlade sig till hennes fötter, stirrade mot två blå stjärnor. De kunde inte bita henne. Spirande gräs böjde sig, det ville trampas. Blåa och hvita sippor sträckte sina halsar, ville dofta så nära den unga som möjligt. Rådjur lupo fram, ströko sig smekande mot henne. Dufvor singlade öfver det ljusa håret. Finkar kvittrade, och hackspetten stannade midt i knacket, såg sig om, glömde barklariven. Källan sorlade: — Kom hit! Flickan knäböjde på dess brädd, drack af kristallvattnet.

Wall, Berger & C:o, lustspel af teaterdirektör Einar Fröberg och i våras uppfördt i landsorten under namnet "Den nye Buddha", hade den 30 aug. sin premiär i Stockholm, där den inledde Vasateaterns säsong. Pjäsen fick ett varmt mottagande af publiken, hvaremot Stockholmspressen i allmänhet visade sig ganska reserverad. Af de uppträdande skördades det största bifallet af den unga skådespelerskan frk. Tollie Zellman, som efter att förut ha tillhört Södra teatern, nu i en förförisk demimonedams skepnad gjorde sin debut på Vasateatern.

Så reste hon sig, gick ut ur skogen. Då stod den stum och sorgsen.

Hon vandrade till byn. Åh, här var mycket anorlunda! Nya hus, nya ansikten. Människorna buro andra slags kläder. Vid brunnen stod en hop ungdom. De gapade på henne, och en pojke frågade:

— Hvad är du för'en?

— Minns du mig inte?

— Nä, jag har aldrig sett dig. Hvad vill du?

Hennes hjärta skälfde. Hon sporde:

— Bruka ni inte sjunga och spela?

— Jo då, vi blåsa på giga, dra handklaver och tralla därtill. Men hvad angår det dig?

— Får jag höra!

— Jaså, du är musikalisk, jäntunge.

Han satte gigan till munnen. Men det var ingen visa, hon kände igen, utan en ny låt.

När han blifvit torr om läpparne, grep han dragspellet och klämde till med en skrikande melodi, en af de allra nyaste och finaste. Pojkarne och flickorna stämde in i refrängen. Men det var dumma ord, de sjöngo.

Då blef hon skrämnd och sprang därifrån. Hon hörde ett hänskratt efter sig.

Vägen ledde till staden. Hon såg långa husrader stiga upp framför sig. I utkanten var en park. Där gingo många människor i det fagra vårvädret. De tittade närgånget på henne, tyckte visst, att hon hade för litet på sig. Ja, kanske funno de henne oanständig i hennes halfnakenhet.

Vid ett träd stod en fattig man och vefvade positiv. Melodin skrällde.

Hon ställde sig bredvid honom.

Foto. Jeger, Sthm.

FROKEN TOLLIE ZELLMAN (sittande) och FRU WINNERSTRAND i E. Fröbergs lustspel "Wall, Berger & Co." å Vasateatern.

Kliché: Bengt Sjöfversparra.

— Finns det inte någon gammal visa i ditt skåp?
 — Gammal visa! Nå, inte vill folk höra så'nt.
 En lustig slagdänga, visan för dagen, det vill man höra, och drar jag inte en så'n får jag inga slantar. Och slantar måste jag ha.

Så bytte han lät. Den nya var lika ofin och bullersam som den förra. Folk gick fram och lade mynt i hans utsträckta hand.

Hon suckade, gick vidare, in på gatorna. Det surrade i hennes öron, hon blef yr och vilsen. Stora vagnar rusade förbi. Hon kunde inte märka, att någon drog dem. De voro vidunder, men hörde inte till sagoskogen. De luktade så illa, att hon måste hålla sig för näsan. De höllo på att köra öfver henne. Hon räddade sig nära en husrad. Så gick hon varsamt fram på stenarne. Man knuffade henne, och en herre ropade knarrigt:

— Gå på rätta sidan!

Ack, hvar skulle hon gå? Hon visste det inte. Fanns det ingen plats för henne i den myllrande staden?

En gammal kvinna, som såg snäll och olycklig ut, mötte henne. Då tordes hon fråga:

— Är jag igenkänd?

Den gamla såg förvånad på henne.

— Nä, mitt barn. Och fattig är jag, så jag kan inte ge dig pengar.

Å, det var inte pengar hon ville ha, utan människors förståelse och kärlek.

Ett ungt, nyförlovadt par kom promenerande. Hon stannade framför de två.

— Ni känna mig bestämdt.

De stannade, arm i arm. Kavaljeren frågade:

— Hvem är du, lilla?

— Jag kommer från skogen.

— Du har bara fötter! utropade den unga kvinnan. Du fryser. Ge henne en slant! vände hon sig till sin ledsagare.

— Gärna, min älskling!

Han tog upp ett mynt och räckte henne, inte därför att han trodde, hon behöfde det, utan därför att fästmön hade bedt honom och han var ung och lycklig.

— Här har du.

Men flickan räckte inte fram handen.

— Jaså, du är stursk. Då får du ingenting. För-rästen ska' jag säga dig, att det är förbudet att tigga.

— Jag har inte tiggat.

Förargad, tänkte han stoppa myntet på sig igen. Då sade fästmön:

— Ge henne ändå!

Se, hon ville se, om han lydde. Det var bra att veta för framtiden.

Då kastade han slanten på gatan och gick därifrån med sin tillkommande.

Flickan stod och såg på den skinande tingesten i gatsmutsen. Hvilket värde hade den väl för henne? Då gick en karl i långrock och kask förbi. Han pekade och sade:

— Ta opp slanten!

Hon blef rädd för hans hårda röst och tog upp den. Därpå fortsatte hon vandringen.

Där kom en man gående, en drömmare, en ensling. Han nynnade en melodi i sitt skägg. Hon såg in i hans ögon och fick genast förtroende till honom.

— Får jag sjunga för dig?

— Hvad då för något?

— Folkvisor.

— Hvad ska jag med dem? De dugde för hundra år se'n, inte nu. Jag går och funderar på min symfoni. När den blir färdig, kommer den att spelas på operan. Jag blir en berömd man och förtjänar mycket pengar. Hvad bryr jag mig om en liten visa?

Hon dristade säga:

— Jag har aldrig sjungit för pengar och beröm.

— Ser man på, du kan sticka. Men din metod duger inte nu för tiden. Nu är det bara ett, som duger: reklam.

— Hvad är det?

— Då gapskrattade han och gick sin väg.

Det blef kväll. Allt gick hon på stenarne.

Hon märkte att många människor gingo in i ett stort hus. Hon drogs med i folkströmmen och kom in i husets förstuga. Där var ett hål i väggen. I det syntes en bit af en människa, och ut genom det stack gång på gång en hand, som lämnade en lapp och tog ett mynt. Hon trängdes fram till luckan, stod där och tittade på mannen innanför. Denne frågade vresigt:

— Hvilken plats skall du ha?

— Jag vet inte.

— Hur stor slant har du?

Instinktmissigt räckte hon fram slanten och fick en lapp.

Strömmen drog henne igen, hon kom uppför en trappa. En karl vid dörren tog lappen och upplyste, hvar hon skulle sitta. Hon satte sig där, vågade knappt röra sig eller se sig omkring. Helt nära taket var det.

Därnere, vid salens motsatta vägg, var en stor upphöjning af trä. På den ställde sig damer och herrar. De sjöngo. Det var många röster på en gång, och skickliga voro de nog, men furornas sång var vackrare och djupare, tyckte hon. När de uppträdande slutat, sågo de ansträngda ut och glada, att det var förbi, så de fingo gå ut igen. Då smällde åhörarne ihop händerna, så att det smattrade. De uppträdande bugade sig och tycktes lyckliga. Det där smattret var tydligen det viktigaste för dem.

En ensam dam kom in. Hon var grannt klädd och smycken blixtrade kring hals och armleder. Kring den lilla på läktaren hviskades:

— Nu blir det något storartadt, när hon ska sjunga. Nu få vi svenska folkvisor.

Det klack till i skogsflickan. Nu skulle det komma något för henne.

Den världsberömda sångerskan sjöng sitt pot-pourri. Hon gjorde det briljant. Hennes koloratur var lysande, hon drillade med utsökt konst. Men visornas enkelhet var borta, vemodet förfalskad, det glittrande tonbroderiet förstörde den ursprungliga, flärdlösa dräkten. Konsten leide, men naturen var död.

Det skar i den lillas öron. Tårar runno ur hennes ögon, hon reste sig hastigt från sin plats, rusade med ett skri ut genom dörren, så att hela publiken vände sig om och den världsberömda sångerskan kom af sig midt i den vidunderligaste passagen.

Hon skyndade bort från staden, gick hela natten och kom tillbaka till skogen, när solen rann upp. Alla trädkronor brusade en välkomsthälsning, fåglar sjöngo, klyftornas och snårens djur ropade godmorgon med olika läten, och källan, som fångat hennes bild, sorlade säll.

Ja, skogen älskade henne. Men fanns ingen människa, som gjorde det?

Vallpojken kom med sin gethjörd. Han satte sig på ett klippblock, medan getterna betade. Som han hade röst började han sjunga. Det blef både "Näckens polska" och "Kristallen den fina" och "Liten Karin". Ekot svarade i berghällarne.

Hon hörde på. Ändtligen en, som kom ihåg henne, som sjöng hennes visor! En liten gosse af folket.

Hon smög fram till honom på tå, slog armarna

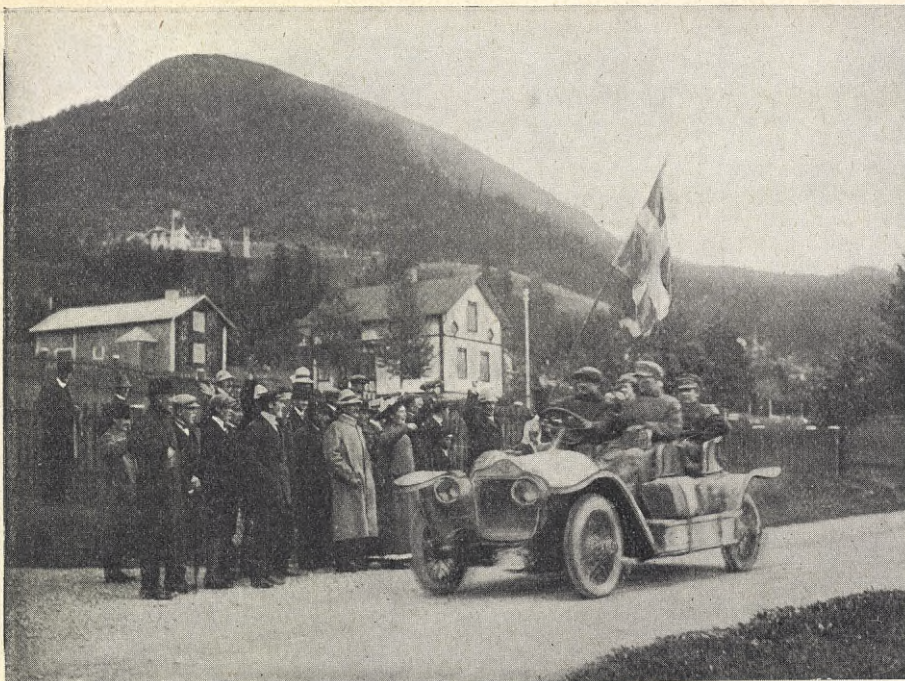

Foto. Thomasson, Åre.

DEN FÖRSTA BILEN NÅR ÅRE.

Kliché: Bengt Skjerveparre.

Svenska Motorklubbens internationella och kombinerade tillförlitlighetstäflan och turistfärd Stockholm-Åre-Stockholm tog sin början den 22 aug. kl. 7 f. m. och nådde sitt lyckliga slut den 30 aug. kl. 5 —7 e. m. Vädet var hela tiden regnigt, och de uppblöta vägarne satte bilarnes styrka och gentlemanchaufförernas skicklighet på hårda prof.

Prisdelningen, som ägde rum vid en festlig bankett å Strandhotellet i Stockholm, förrätades af klubbens ordf. byrådir. C. G. A. Lindencrona.

Första pris, hvilket genom lottnings tillföll hr J. Vestergrens Dürkopp och hr Ivan Thisells Horschvagn, fördelades så att Som-

marpokalen och Norrlands motorklubbens hederspris tillföll herr Vestergren, motorklubbens hederspris och Continentals ståtliga pris kommo på hr Thisells del.

om hans hals och tryckte en varm kyss på hans läppar. Han blef betagen, rodnade, ville gripa fatt i henne. Men han fannade luften, ty hon sprang bort öfver gräset, berget öppnade sig med ett brak, slöt sig igen. Hon var försvunnen.

Vallpojken gapade.

Hvem var hon? Skulle han få se henne igen?

Det visste han inte. Men lycklig var han. Och med tull hals sjöng han för getterna, idel gamla, härliga visor, som han lärt af far och mor och som skulle gå i arf, om han en gång gifte sig och fick barn. Och det skulle han nog. Han sjöng, och aldrig hade han sjungit så vackert. Ty han var kysst af Folkvisan.

(Till bild å sid. 798.)

Ett oväderscentrum låg under sista veckan af aug. öfver östra England. Rägnet strömmade ner i dagar och nätter, vattendragen svällde upp och förvandlade stora sträckor bördiga sädesåkrar till sjöar, där säden ruttnade eller flöt bort. Skadan på skörden anslås till många mill. pund sterling. Äfven städerna skadades oerhördt af vattenflödet. Svårast hemsökt blef Norwich. Gatorna stodo under vatten, hvilket på sina ställen nådde en höjd af 4 meter. Syndafloden trängde in i husen och tvingade invånarne till brådstörtad flykt. Många måste simmande rädda sina lif. Två personer drunknade. Man beräknade att 7,000 personer måst öfvergifva sina vattenfyllda bostäder. Förvirringen och ångesten hos befolkningen ökades af att det elektriska ljuset slocknade och staden nattetid försänktes i djupaste mörker. Under ett helt dygn var Norwich fullständig isolerad från yttvärlden. Tågen kunde icke taga sig fram på de underminerade järnvägsbanarne och telegraf- och telefonledningarne hade förstörts därigenom att stolparne stupat öfverända i den uppblöta marken.

Äfven i de närliggande landortsstäderna vållade vattenflödet stor förödelse.

Järnvägstrafiken led i de hemsökta trakterna svårt afbräck och måste på sina håll helt inställas. Öfver 80 järnvägsbroar ha ryckts bort af öfversvämningarna. Ett tåg med några hundra lustresande blef stående midt ute på en linie och måste kvarstanna där i 36 timmar. Passagerarnes ställning var förtviflad. Vattenet stod fots högt i vagnarne och inga födoämnen funnos att tillgå.

Den 27 aug. inträdde äntligen uppehållsväder och vattnet började så sakta sjunka undan.

Som bekant har den under skördetiden råddande regniga väderleken i västra Sverige anställt stor skada på särskildt rågen hvilken blifvit hvad man kallar "grodd". För att visa hur illa åtgången säden verkligen blifvit medela vi här bilden af ett för sommaren typiskt rågax. Från rågkornen, som skulle förmalts till närande mjöl, slår det ut rötter och spirar det gröna blad hvilka, förtärande kärnan, själfva skola vissna till intet. Af sädessträet finnes endast halmen kvar.

FRÅN VÅRA HÄRJADE SÄDES FÄLT.

Foto. Lindhë, Lidköping.

FRÄLSNINGSSARMÉN I SORG.

Efter fotografi.

GENERALEN W. BOOTH på lit de parade.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Den aflidne frälsningsgeneralen, William Booth, som legat på lit de parade i Frälsningsarméns största sal i London, "Congress Hall", fördes den 29 aug. till sitt sista hvilorum i Abney Park-kyrkogården. Begrafningen erbjöd genom sin storslagenhet och den tunga sorgestämning, som hvilade öfver den deltagande väldiga folkmassan, ett det mest gripande skådespel. Sedan den enkla träkistan under dofta trumhvirflar lyfts upp på den öppna likvagnen, satte sig den oöfverskådliga processionen i rörelse, medan samtidigt 40 musikkörer intonerade sorgmarschen ur Händels "Saul". Närmast kistan gingo den nye generalen Bramwell Booth och den aflidnes öfriga anhöriga; efter dem följde brigad efter brigad af frälsningssoldater af

olika nationaliteter under ett tusental fanor och standar. På en särskild vagn fördes de praktfulla kranar, som sändts af engelska konungaparet. Då processionen, hvilken mätte icke mindre än en eng. mil i längd, passerade Mansion House trädde Londons lordmayor, omgifven af Citys ämbetsklädda funktionärer, ut på trappan för att visa Frälsningshärens bortgångne general den sista hedern. Utmed de gator, en sammanlagd vägsträcka af 5 eng. mil, som processionen hade att passera till kyrkogården, stodo bakom poliskordongen en tätt packad människomassa, hvilken genom sin aktningfulla hållning gaf uttryck åt den allmänna vördnaden för den fallne stridsmannen på nödens fält.

Efter fotografi.

BEGRAFNINGSTÅGET.

Kliché: Bengt Silfverparre.

MÄRKLIGA RESENÄRER.

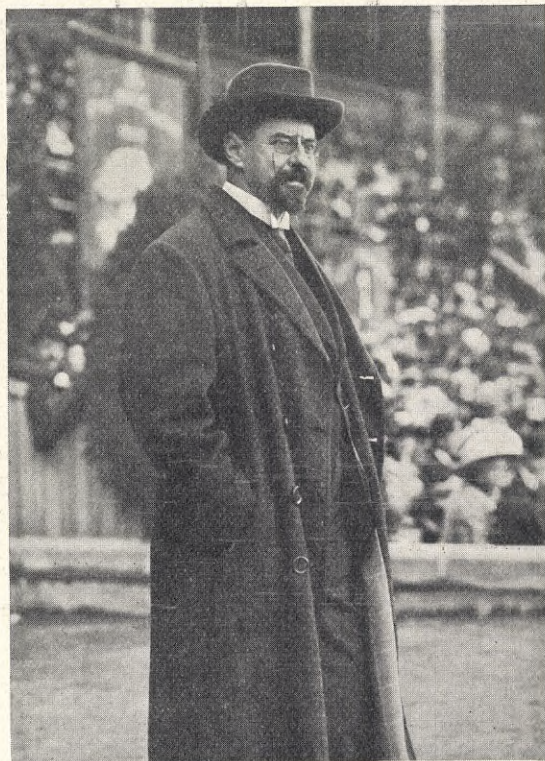

EX-SULTANEN AF MAROCKO, MULAY HAFID, I PARIS.
Besök vid Trianon.

Sultanen af Marocko *Mulay Hafid*, som under påtryckning af Frankrike abdikerat till förmån för sin bror *Mulay Jussuf* har liksom många andra landsflyktiga suveräner före honom styrt kosan till den sköna franska hufvudstaden och är nu som bäst sysselsatt med att i dess yrande nöjeshvirvel förslösa det apanage på 270,000 kr. årligen, hvarmed Frankrike sökt förtaga detroniseringens bittra eftersmak. Det synes, som skulle arabfursten hysa alltför öfverspända tankar om drygheten hos det honom tilldelade anslaget; han låter sedlarne fladdra bort med en abandon, som vore den guldgruva, han förfogar öfver, outtömlig — 100 francs för ett vykort, 200 för en ros ur en vacker blomsterförsäljerskas hand! Guldet, som han strör omkring sig, har gjort hans exotiska personlighet till favoriten för dagen i Paris.

*

Från *jordbäfningen i Turkiet* den 9—10 aug., en af det senaste decenniets mest förödande naturkatastrofer, meddela vi här ne-

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.
BELGIENS SOCIALISTLEDARE, E. VANDERWILDE I
STOCKHOLM. Vid mötet i Stadion.

Klubb: Bengt Silfverparre.

dan en bild, visande staden *Myriofitos* i ruiner. — Svårast hem-sökt blef *Marmarasjön*s kuststräcka från *Gallipoli* till *Konstantinopel*. Sjöfarande, som vid den första stöten befunno sig ute på *Marmarasjön* berättar, huru de i samma ögonblick med fasa sågo hela kusten stå i lågor. Hvarthän ögat blickade, brinnande städer och byar och utefter stranden vattnet i skummande kokning. Tusentals människor omkommo.

En skandinavisk arbetarekongress hölls under de första dagarne af sept. i Stockholm. Kongressen inleddes med en fest i Stadion, upptagande föredrag af socialdemokratiska talare, sång musik och idrottstävlingar. I festen deltog 20,000 personer. Bland talarne var äfven socialistiska Internationals ordf. belgaren *Emil Vanderwilde*. Som bekant arbetar V. på att till hösten i sitt hemland sätta i scen en storstråk af kolossal omfattning.

Efter fotografi.

FRÅN JORDBÄFNINGARNE I TURKIET: VY AF MYRIOFITO, DEN VID MARMARASJÖN ÖDELAGDA STADEN.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Stilm-Öbg.

Foto. Larsson, Uppsala.

Klitché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Skålm-Gbg.

UPPLANDSTINGET, anordnad af Upplands nation i Uppsala i samband med spelmanstävlingar.

Upplandstinget, anordnad af Upplands nation, hölls den 23—25 aug. i Uppsala. Första mötesdagen var tingsplatsen förlagd till Polacksbacken och andra dagen till Gamla Uppsala högar. Programmet upptog utom föredrag af så framstående krafter som prof. Svante Arrhenius och doc. Oskar Almgren musik och unison sång, gymnastikuppvisningar, folklekar och dans. Trots det ostadiga vädret räknade tinget ett par tusen deltagare.

Till den i samband med tinget utlysta spelmanstävlingen hade icke mindre än 150 bondspelmän från olika trakter af Uppland infunnit sig. Alla åldrar voro representerade från pojkarne långt ner i tonåren upp till 70-, 80-åringarne. De instrument, som trakterades, voro nyckelharpa, en specialitet för Uppland, fiol, salmodikon och klarinett. Spelmännen, af hvilka många varit

i elden förut och därför förfogade öfver betydande säkerhet, tilldrogo sig en stor och smickrande uppmärksamhet af tingsmenigheten, som icke tröttnade på att timme efter timme åhöra deras brudmarscher, gånglåtår, polskor och galopper.

Prisutdelningen förrättades sista tingsdagen inför den samlade menigheten af prof. Axel Erdman, som därvid höll ett uppmärksammat föredrag öfver folkmusikens betydelse.

I fiol eröfrades extra pris för gamla spelmän af Per Persson Menlös, Hedesunda, samt 1:a pris af Gustaf Järnberg, Tierp, och en minderårig spelman, Karl M. Bergström. I nyckelharpa: 1:a pris J. Bolin, Skattungo. I klarinett: 1:a pris A. F. Frank, Fittja samt ett hederspris af John och Helena Schedin i samspel. I salmodikon: extra pris Aug. Eriksson, Hernevi.

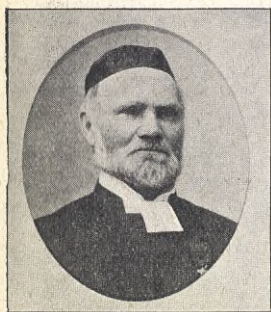
Efter fotografi.

Klitché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Skålm-Gbg.

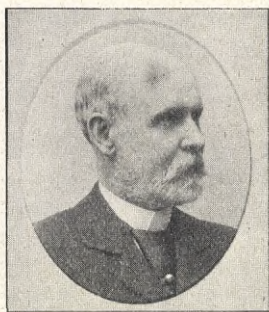
NORWICH. DEN AF SKYDRAG ÖFVERSVÄMMADE OCH FRÅN YTTERVÄRLDEN ISOLERADE ENGELSKA STADEN.
Bild från en af gatorna i arbetarekvarteren. (Se text sid. 795.)

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

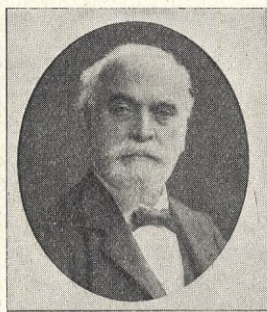
* Data å nästa sida.

P. HELANDER.
Fil. D.r. Prost. Kyrkoherde.
Falköping. 80 år 25 Aug.*

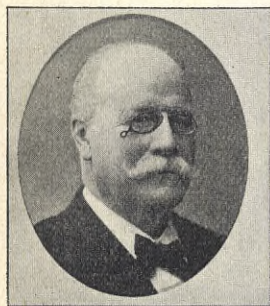
J. C. MATHIESEN.
F. d. Protokollsekreterare —
Stockholm. 80 år 25 Aug.*

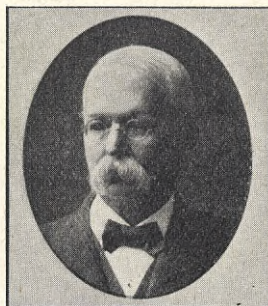
A. OLDENBURG.
Hofr. notarie — Stockholm.
80 år 29 Aug.*

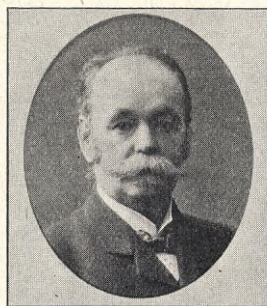
R. M. HASSELROT.
Häradshöfding. — Vexjö.
60 år 29 Aug.*

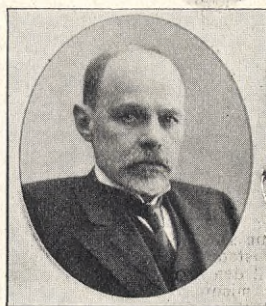
J. H. A. FLODMARK.
Arkivarie. — Stockholm.
75 år 9 Sept.*

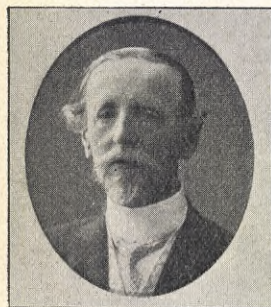
N. A. MATHESIUS.
Lektor. — Skara.
75 år 27 Aug.*

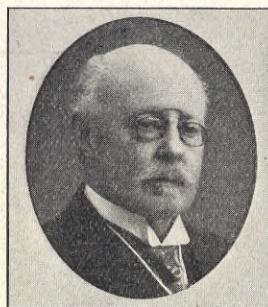
G. H. SANTESSON.
Fil. D.r. Aktuarie. — Stockholm.
65 år 3 Sept.*

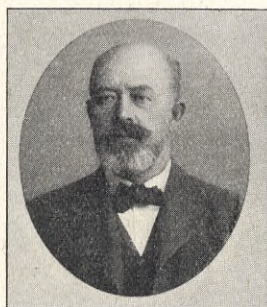
F. G. EKMAN.
Fil. D.r. Ingeniör. — Göteborg.
60 år 29 Aug.*

S. E. TIGERHIELM.
F. d. Jägmästare. — Vestervik.
75 år 31 Aug.*

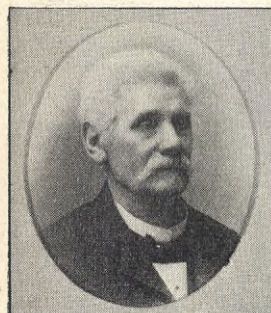
C. L. F. WETTERGREN.
Med. D.r. Stadsläkare — Ar-
boga. 70 år 30 Aug.*

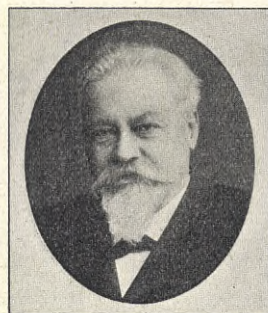
O. W. SUNDELIUS.
Stadsläkare. — Örebro.
60 år 2 Sept.*

H. WETTERDAL.
Med. D.r. Öfverläkare. —
Stockholm. 55 år 1 Sept.*

G. E. SVAHNÄCK.
Fabrikör. — Eskilstuna.
75 år 18 Aug.*

F. DYBECK.
Inspektor. — Gefle.
70 år 4 Sept.*

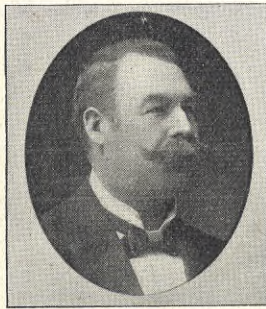
F. A. I. EGERSTRÖM.
Major. — Motala.
60 år 25 Aug.*

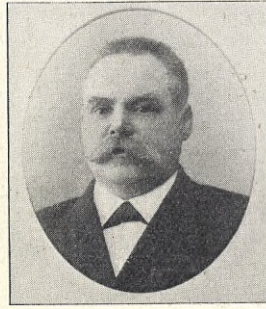
N. BJÖRNSSON.
F. d. Landstingsman. Kommu-
nalman. — Årjeng. 60 år 2 Sept.*

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

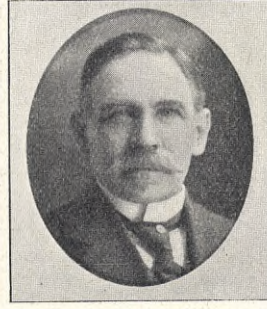
* Data här nedan.

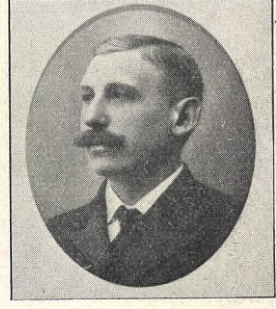
J. CERVIN.
Hofskräddare. — Stockholm.
60 år 26 Aug.*

O. FRANCKE.
Bageriätkare. Stadsfullmäktig —
Engelholm. 60 år 2 Sept.

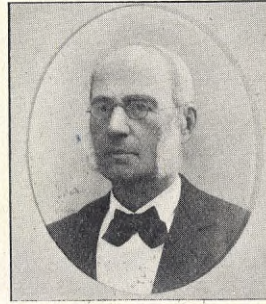
J. F. BELLANDER.
Grosshandlande — Gefle.
50 år 17 Aug.

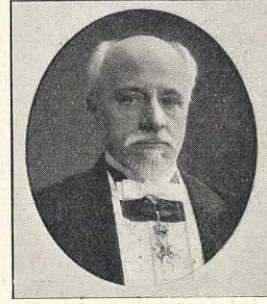
A. LILJEGREN.
Handlande. Kommunalman. —
Forsse, Långsele 50 år 12 Sept.

N. F. KULLBERG †.
Protst. Kyrkoherde. — Odens-
åker. F. 23. † 23 Aug.

C. A. LANDSTRÖM †.
F. d. Folkskollärare. F. d. La-
sarettssyssloman — Linköping.
F. 31. † 27 Aug.

C. J. TROLLE-BONDE †.
Grefve. Godsegare. — Trolle-
holm. F. 43. † 25 Aug.*

F. SCHMIDT †.
Grosshandlande — Stockholm.
F. 47. † 26 Aug.

(TILLHÖR VECKANS PORTRÄTTGALLERI.)

PEHR HELANDER. Stud.-ex. 57, fil. dr. 63, lektor i Nyköping 66, kyrkoh. i St. Mellösa 70, prost 83, kyrkoherde i Falköping sedan 90. Inspektör v. läroverket derst. 91—11. Utg. skrifter i teolog. ämnen.

NILS ARON MATHESIUS. Stud.-ex. 54, adj. i Skara 69, lektor i franska o. eng. språken derst. 91—06. Utg. ett flertal mycket använda läroböcker. Led. af gymnastikkomm. 78, led. af läroverkskomm. 83. Stadsfullmäktig 79—90; ordf. i styr. i Skara h. flicksk. 78—98, led. af direktionen i Statens skola i öfveråriga dödstumta i Skara 84—99.

MATHIAS HASSELROT. Stud.-ex. 72, hofr.-ex. 77, v. häradshöfd. 78; häradhöfd. i Mell. Värendens doms. 91.

JOHAN FLODMARK. Stud.-ex. 63, kam.-ex. s. å., kammarskr. i Kommerskoll. 75, i drätselnämnden 80, Stockholms stads ombud v. Fondbörsauktionerna 87—01, ff. förestånd. i stadens af honom ordnade arkiv 90. Deltagit i stift. af Samfundet St. Erik 01 samt Sveriges teaterhistoriska samfund 12 och styr.-led. i båda. Associé af Musik. Akad. 08. Författ. i Bellmansmelodiernas ursprung (82), Stenborgska skådebanorna (93) m. fl. samt till en mängd uppsatser i kalendrar, tidningar och tidskrifter.

JOHAN CARL MATHIESEN. Hofr.-ex. 57, v. häradshöfd. 61, ombudsman i Mälareprov. Hypot. Fören. 64—04; protokollsekreterare 81. Sedan 70 led. o. sedan många år ordf. i Strömsholms kanalbolag; led. o. ländepåterad i Stockholms Rante- o. Kap.-försäkr.-anst. sedan 84; led. o. under många år till 01 ordf. i styr. i Sv. diakonissanst.; ordf. i Eugeniahemmets förvaltn.-utskott sedan 89 samt ordf. i dess styr. sedan 11.

GUSTAF EKMAN. Efter afslutade studier v. Chalm. Slöjdskolan, Fresenii labor. i Wien samt v. Upsala Univ., aman. v. labor. i allm. o. analyt. kemi derst. 77—78; verkst. direktör i A.-B. D. Carnegie & Co i Göteborg 99, efter detta bolags ombildning suppl. o. ordf. i dess styrelse; styr. ordf. i Arnäs a.-b., A.-B. Kväveindustri, Munkebergs Tegelbruks a.-b.; styr.-led. i Svenska Sockerfabriks a.-b., A.-B. Svenska Kullagerfabriken, Skandinaviska Kredit a.-b., samt styr. suppl. i Sjöförsäkr. a.-b. Gauthiod. Styr. ordf. i Kustsanatoriet å Styr-ö, Prakt. Hushållsskolan; v. ordf. i Gbg's Småbarnsskola. V. ordf. i Geogr. Föreningen, kassa-förvalt. i styr. i Göteborgs Högskola o. i Göteborgs K. Vet.- o. Vitt.-Samh. Styr.-led. i Mell. o. Norra Sveriges Ångpanneförening; hedersledamot af G. K. S. S. o. S. S. Aeolus o. af Gbg's Kontoristförening. Vida känd är Eis insats i hälsforsknigen, af hvilken han egenl. icke endast mecenatintresse men äfven ett betydande personligt arbete. — Också är han led. af Svenska Hydrogr. Biolog. undersökningen, styr.-led. i Bohusläns Hälsöfiskeförening. Helsid.-portr. och biografii i ärg. VIII:43.

CARL WETTERGREN. Stud.-ex. 62, med. dr. 74, stadskirurg i Arboga 71, förste stadsläkare derst. sedan 74, läkare v. Heijikensjöldska sjukhuset sedan 80, läkare i Ramlösa 77, i Porla 81—84. Stadsfullmäktig i Arboga 88—09, inspektör i elem.-skolan 02—03.

OSCAR SUNDELIV. Stud.-ex. 72, med. lic. 83. Prakt. läkare i Örebro sedan 85, andre stadsläkare derst. 92—96, sedan sistn. år stadsläkare. Jernv.

läkare, skolläkare. Led. af Allm. Svenska Läkarefören. styr. sedan 02, ordf. i Svenska Stadsläk.-fören. sedan 05; v. ordf. i Helseovärdsnämnden sedan 09; led. af samma nämnd sedan 87, led. af stadsfullmäktige sedan 97, led. af folkskolestyr. sedan 88.

HENRIK WETTERDAL. Stud.-ex. 76, med. dr. 94; öfverläkare v. med. afd. o. dir. i Sabbatsbergs sjukhus sedan 04; led. af direktionen öfver Allm. Enke- o. Pup.-kassan sedan 08. Medicinsk författare.

G. E. SVAHNBÄCK. På sin tid led. af Eskilstuna stadsfullmäktige, fattigv.-styr., styr. i stadens Sparbank samt ombud i Stockholms o. Göteborgs Köpmannaföreningar.

FREDRIC DYBECK. Anlade St. Kopparbergs Bergslags a.-b:s brädgård i Gelle 62 och skeppade bolagets första trävarulaster på utlandet, flyttade 69 t. Carlsfors bol., innehade ledningen af skeppningen öfver Gelle i Kopparberg-Hoforsbolaget 75—02, egnar sig sedan dess af trävaruskeppning öfver egen brädgård i Gelle. Ds framstående insikter inom denna branche ha utan tvifvel i sin mån bidragit till att häfda den i utlandet erkända ställning "Gellemärket" intager. Skeppredare 80—03; led. af Gelle stadsfullmäktige 86—03.

FOLKE EGERSTRÖM. U. löjtn. v. Andra Lifgren. reg. 73, major 1900 afsked 03. Led. af styr. i Norrköpings E. Banks afd.-kontor i Motala 94 senare direktör derst. På sin tid v. ordf. i stadsfullmäktige o. landstingsman.

JOHAN CERVIN. Inneh. af skrædderfirman J. M. Janson & Wallgren Stockholm. Har varit ordf. i Sthlms skrædd.-mäst.-fören., samt mångårig led. af styr. i Sveriges skrædd.-mäst. centralfören.

CARL TROLLE-BONDE †. U.-löjtn. v. Lifg. t. h. 64, löjtn. s. å., afsked 69. Egnade sig därefter åt jordbruk och öfvertog egendomen Kiesäter. Vid faders död 84 inneh. af det stora skanska fideikommisset Trolleholm. (se titelvignetten å första sidan) hvars gamla slottsbyggnad blef föremål för den nye fideikommissariens svnerliga omvårdnad. — Här samlades också ett utomordentligt präktigt bibliotek, hvarjemte T.-B. utöfvade en märklig skriftställareverksamhet inom särskildt sin släkts person- o. godshistoria. Led. af Riksd. A. K. 84, men öfvergick t. F. K. s. å. till 91, samt 96—02. Led. af Samfundet i utg. af handskrifter rör. Skand. hist. 90.

Innehåll:

Fredrik Pettersson (helsidesporträtt med biografi). — Öfverhofstallmästare skifte. — Upplandsting och spelmanstäfingar. — Sveriges första flyningsflygpost. — Motorklubbens sommarutfärd. — "Wall Berger & Co" på Vasateatern. — Kajsar Wilhelm efter senaste sjukdomen. — Konstantinopel i ord och bild af Alvar Bode. — Svensk officer i chilensk krigstjänst. — General Booths griftefärd. — Exsultanen af Marocko i Paris. — Socialist-internationalens chef i Stockholm. — Jordbäfningarna i Turkiet. — Synöfveloden i England. Folkvisan, berättelse för H. 8 D. af Fredrik Nycander. — Veckans porträttgalleri m. m.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG.